

Arrest

nr. 287 568 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaans staatsburger te zijn, van Pashtou origine, geboren en getogen te Sorano dorp, gelegen in het district Shigal wa Shultan in de provincie Kunar. U bent 12 jaar naar school geweest en bent verloofd met H.S., een nicht. Uw vader is overleden, uw moeder, twee oudere zussen en één jongere broer wonen nog steeds in de provincie Kunar.

Uw vader werkte een jaar à anderhalf jaar voor de NGO Madera (Mission of Assistance for the Development of Rural Economies in Afghanistan) in de districten Asmar en Dangam van de provincie Kunar. De taliban eisten dat uw vader zijn werk voor de NGO zou stopzetten. Op 20 hout 1387 (10 maart 2009) vielen de taliban binnen in uw ouderlijke woning en hebben ze uw vader vermoord. U was de oudste

zoon thuis, u ging verder naar school en u werkte als leerling-kleermaker. In het jaar 1394 (21 March 2015 – 19 March 2016) studeerde u af en besloot u te solliciteren voor een betrekking bij de Nationale Veiligheidsdienst (National Directorate of Security, NDS). U diende hiertoe een aantal documenten in orde te brengen zoals getuigenverklaringen waarvoor u zich meerdere keren naar het districtshuis begaf. In de loop van dit administratief proces kwamen de taliban te weten dat u aan het solliciteren was voor een functie bij de NDS. Een onbekend persoon zag u bij het districtshuis en lichtte de taliban in over uw link met het districtshuis. De taliban kwamen u thuis zoeken, maar u logeerde op dat moment bij uw zus. De taliban eisten van uw moeder dat ze u de volgende dag aan hen zou overleveren omdat u een spion bent. Toen u terug thuis kwam, vertelde uw moeder wat er gebeurd was. U verliet diezelfde dag uw ouderlijk huis en ging naar uw oom langs moederszijde. Hij raadde u aan Afghanistan te ontvluchten. U bleef 1 nacht bij uw oom. U verliet uw land in het jaar 1394 in de lente met de hulp van een smokkelaar. U reisde naar Iran en daarna naar Turkije, waar u 3 jaar woonde en werkte. Vervolgens maakte u de oversteek naar Griekenland, waar u gedurende een zestal maanden op straat leefde in Thessaloniki, alvorens door te reizen naar Servië. Na twee maanden en half op straat geleefd te hebben reisde u verder naar Bosnië, waar u gedurende twee maanden in een opvangcentrum verbleef. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk door naar België, waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 4 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor : uw taskera afgeleverd op 21 aqrab 1388 (12 november 2009), twee getuigenverklaringen in verband met uw sollicitatie bij de NDS, een brief van het parlementair kantoor voor nationale veiligheid van 5 aqrab 1394 (27 oktober 2015), een schoolattest en puntenlijst, een werkbadge van uw vader, een certificaat van uw vaders werk en een bevestiging van de problemen van uw vader.

Op 26 mei 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 22 september 2021 werd de beslissing ingetrokken door het CGVS omwille van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet

worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS van 5 augustus 2020 hierna CGVS1, pg 2 en notities CGVS van 6 oktober 2020 hierna CGVS2, pg 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. **Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.**

In casu werd het volgende vastgesteld:

Vooreerst legt u weinig coherente verklaringen af over de periode van uw vertrek uit Afghanistan.

U geeft aan dat u in 1394 Afghanistan verliet, maar u blijft vaag over de maand, terwijl u wel opgeleid bent en u bijvoorbeeld wel de exacte datum van het overlijden van uw vader kent, zodat het niet onredelijk zou zijn van u te verwachten dat u een meer nauwkeurige verklaring zou kunnen afleggen (CGVS1, pg 6, pg 9). Uw vertrek moet volgens u wel in de lente gesitueerd worden (CGVS1, pg 6). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud herhaalt u dat u in het jaar 1394 Afghanistan verlaten heeft, maar voegt u eraan toe dat het 'op het einde van het jaar was' (CGVS2, pg 2). Anderzijds blijkt u het land al voor de ramadan van 1394 te hebben verlaten, u situeert de ramadan "midden of einde van het jaar" (de ramadan van het jaar 1394 in Afghanistan begon op 20 juni 2015) en u geeft vervolgens aan dat u toch 2 à 3 maand voordien het land reeds verlaten had (CGVS2, pg 3). Dit heeft voor gevolg dat uw vertrek moet gesitueerd worden rond maart of april 2015, wat overeenstemt met de eerste maand van het jaar 1394 volgens de Afghaanse kalender of de laatste maand van het jaar 1393. Het is dan ook hoogst eigenaardig dat u enerzijds aangeeft 'op het einde van het jaar 1394' te zijn vertrokken, maar uit uw nadere verklaringen net moet blijken dat u bijna een jaar eerder reeds Afghanistan zou verlaten hebben.

Daarbij valt uw verklaring dat u in de lente van 1394 en voor de ramadan van dat jaar Afghanistan hebt verlaten, niet te rijmen met een van de documenten die u zelf hebt neergelegd ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

Het betreft een document van het parlementair kantoor voor nationale veiligheid van 5 aqrab 1394 (27 oktober 2015). Uit uw verklaringen blijkt dat u dit document zou hebben verzameld en zou hebben ingediend bij het districtshuis van Shigal wa Shultan (CGVS1, pg 14, pg 15) zodat duidelijk is dat u het

document in orde bracht terwijl u nog in Afghanistan verbleef. Verder stelde u dat de inval van de taliban bij u thuis in de 11de maand van 1394 plaatsvond, wat impliceert dat uw vertrek zich na de 11de maand van 1394 zou situeren (CGVS1, pg 16). U slaagt er aldus geenszins in eenduidige en standvastige verklaringen af te leggen over de periode van uw vertrek uit Afghanistan. U maakt niet duidelijk tot wanneer u in Shigal wa Shultan zou hebben verbleven, hetgeen uiteraard afbreuk doet aan uw beweerd ononderbroken verblijf in dit district.

Ten tweede blijkt dat u geen aannemelijke verklaringen kan afleggen over de situatie tijdens de laatste jaren van uw verblijf in de regio Shigal, provincie Kunar, Afghanistan:

Zo blijkt u niet in staat om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de algemene veiligheidssituatie in uw regio in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Gevraagd naar de veiligheidssituatie in de laatste jaren voor uw vertrek, beschrijft u enkel de situatie van 4 à 6 jaar voor uw vertrek (CGVS2, pg 3). U kwam spontaan niet verder dan 2 incidenten te noemen, namelijk een aanval van de taliban op het districtshuis en een aanslag op een ambtenaar op de bazaar van Aman Kot die u beiden situeert zo'n 4 tot 6 jaar voor uw vertrek (CGVS2, pg 3 en pg 4). U maakte gewag van doden bij de aanval op het districtshuis, maar u had vervolgens geen enkel idee over hoeveel doden het zou gaan (CGVS, pg 3). Dat u spontaan enkel teruggrijpt naar gebeurtenissen die zich afspeelden meerdere jaren voor uw beweerd vertrek uit uw district en niet ingaat op de situatie in de laatste jaren voor uw vertrek doet ten eerste vermoeden dat u al geruime tijd eerder uw regio hebt verlaten dan u laat uitschijnen.

Aangaande de gewapende groeperingen die actief zijn in het district Shigal wa Shultan, zijn uw verklaringen allerm minst overtuigend. U stelt dat de taliban, Islamitische Staat (IS, doorgaans Daesh genoemd in Afghanistan) en Hizb-i-Islami (HIG) actief waren in uw district (CGVS, pg 4), maar u blijft bijzonder weinig te kunnen vertellen over deze groeperingen, hun plaatselijke leiders, de machtsverhoudingen binnen uw district en u geeft op enkele punten zelfs ronduit foutieve informatie.

U beweert namelijk dat IS actief was van het begin in uw regio (CGVS2, pg 7). Gevraagd om te verduidelijken sinds wanneer IS actief was, geeft u geen concreet antwoord, maar stelde u dat u al weet dat Daesh aanwezig is in uw regio sinds u uw rechter- en linkerhand kent (CGVS2, pg 8). U voegt er merkwaardig genoeg aan toe dat u over Daesh hoorde van andere mensen die u vertelden dat IS zwarte vlaggen hebben, gemeen zijn en anderen onthoofden (CGVS2, pg 8), zodat u zelf lijkt aan te geven dat u informatie geeft die u van horen zeggen hebt in plaats van informatie die u zou kunnen hebben vanuit uw persoonlijke ervaring als inwoner van een district waar IS opereert. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat IS pas vanaf 2014 – en dan slechts sporadisch – actief was in Kunar en al helemaal niet “van in het begin”, vanaf dat u zich herinnert en bewust was (CGVS2, pg 8). Dat u als inwoner van Kunar, die bovendien de middelbare school zou hebben afgemaakt en een interesse vertoonde voor een job bij de veiligheidsdienst, niet weet dat IS pas kort voor uw beweerd vertrek opdook in Kunar komt volstrekt onaannemelijk over.

Gevraagd naar incidenten waar IS voor verantwoordelijk zou zijn geweest, noemt u slechts twee feiten; een eerste incident waarbij een vriend van u zou zijn gedood door IS, dat echter pas plaatsvond na uw vertrek uit Afghanistan, en een incident in het naburige dorp Monay dat zich 8 jaar geleden zou hebben voorgedaan (i.e. in 2012), toen IS zelfs nog niet bestond in uw regio (CGVS pg 8).

Hoewel u wel wist dat HIG in Shigal wa Shultan de grootste gewapende groepering is (CGVS2, pg 4) – de beschikbare landeninformatie wijst erop dat HIG al bijzonder lang de ‘upper Shigal valley’ controleert – kan u de verhouding tussen HIG en de andere groeperingen, de taliban en IS, helemaal niet duiden. U verklaart simpelweg dat jullie niet op de hoogte waren van hun relatie, dat jullie niet wisten of ze slechte relaties hadden of niet, maar dat ze wel elk een eigen bestuur hebben in de regio (CGVS2, pg 7). U ontkent bovendien expliciet dat HIG en de taliban ooit gevochten zouden hebben (CGVS2, pg 7). Nochtans blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in uw district Shigal enkele jaren voor uw vertrek, namelijk in 2011, nog een gewapende clash was tussen beide groeperingen en dat er een jarenlange vete heerste tussen HIG en de taliban in Shigal. Uw manifest gebrek aan enig inzicht in de verhoudingen tussen de verschillende dominante groeperingen in uw district sterkt uw beweerd herkomst en ononderbroken verblijf tot 1394 in Shigal wa Shultan allerm minst.

Gevraagd naar namen van leidende figuren van de gewapende groeperingen die actief zijn in uw regio, slaat u de bal opnieuw mis. U blijkt niet te weten wie de taliban schaduwgouverneur van Kunar was ten tijde van uw vertrek. De naam Qasim Noor Sabri, nochtans de taliban schaduwgouverneur tot zijn dood in april 2014 ten gevolge van een luchtaanval, zegt u niets (CGVS2, pg 4). U geeft slechts de naam van

leidersfiguur Kashmir Khan, maar u kan vervolgens geen bijkomende gegevens over deze persoon verschaffen (CGVS2, pg 4). Kashmir Khan is zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie een beroemde en invloedrijke commandant die afkomstig is uit uw district. Hij is geen talibanleider zoals u verkeerdelijk beweert, maar een commandant voor HIG die vele decennia heeft gestreden tegen onder meer tegen de taliban. Van iemand die beweert zijn hele leven in Shigal te hebben gewoond, mag verwacht worden dat u meer en correcte informatie zou kunnen verstrekken over een zeer prominente figuur afkomstig uit uw district.

Andere bekende talibanleiders kent u naar eigen zeggen niet, maar u noemt vervolgens toch nog 2 namen, zijnde Maulawi Said en Haji Mohammed, van wie u expliciet aangeeft dat het om talibanleden gaat, maar zij zouden beiden al jaren voor uw vertrek uit Afghanistan gestorven zijn (CGVS2, pg 5). Wie dan de (overige) leidende figuren waren bij de taliban ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, moet u geheel schuldig blijven.

Wanneer u gevraagd werd naar de leidende figuren binnen HIG, noemt u opmerkelijk genoeg dezelfde drie namen die u eerder als talibanleden vermeldde, met name Kashmir Khan, Maulawi Said en Haji Mohammed (CGVS2, pg 7). Dat u dezelfde namen noemt als zijnde zowel de talibanleiders als de HIG leiders, toont genoegzaam aan dat uw kennis niet strookt met de realiteit en u deze – kennelijk ingestudeerde – zaken door elkaar haalt. Het gaat om twee duidelijk afgescheiden groeperingen met eigen leiders, een eigen ontstaansgeschiedenis en eigen uiterlijke kenmerken, zoals een eigen vlag. Hoewel HIG en de taliban soms samen strijden tegen een gezamenlijke vijand, strijden zij in de meeste gevallen openlijk tegen elkaar. U verklaarde overigens zelf dat de verschillende groeperingen een eigen bestuur hebben (zie supra), zodat moet vastgesteld worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet de minste samenhang vertonen. Daar de taliban al jarenlang in een vete verwickeld zijn met de HIG is het helemaal niet aannemelijk dat zij exact dezelfde leiders zouden hebben in uw regio.

Over droneaanvallen in uw district bent u evenmin op de hoogte. U geeft enkel aan dat de eerder genoemde Maulawi Said en Haji Mohammed bij een droneaanval om het leven zouden zijn gekomen, maar behalve dit incident zouden er volgens uw verklaringen geen andere droneaanvallen meer hebben plaatsgevonden in Shigal (CGVS2, pg 9). Meer zelfs, u beweert op zeker ogenblik dat er zich het laatste anderhalf tot twee jaar geen incidenten hebben voorgedaan in uw district (CGVS2, pg 9). Uit de landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt nochtans dat er talrijke veiligheidsincidenten plaatsvonden in uw district in de jaren voorafgaand aan uw vertrek zoals andere droneaanvallen, luchtaanvallen en raketaanvallen vanuit Pakistan.

Ook uw kennis over de luchtaanvallen is bijzonder beperkt. Zo blijkt u niet op de hoogte van de burgerslachtoffers die bij verkeerd ingeschatte luchtbombardementen te betreuren vielen in uw district Shigal wa Shultan (CGVS, pg 14 en 15). Zo wordt bijvoorbeeld in april 2013 de dood van 11 kinderen gerapporteerd die omkwamen door een luchtaanval van de NATO en ook in februari 2012 vielen minstens tien burgerslachtoffers ten gevolge van een luchtaanval (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier).

Daarnaast legt u evenmin doorleefde, gedetailleerde verklaringen af over raketaanvallen vanuit buurland Pakistan. U hebt dan wel vernomen dat Pakistan mortieren afvuurt, maar veel verder komt u niet (CGVS2, pg 10). U geeft weinig specifieke informatie wanneer u wordt gevraagd hierover te vertellen en u beperkt zich tot de stelling dat dat land raketten afvuurt naar Kunar en dat er koeien gedood werden als resultaat en mensen hun voeten verliezen (CGVS2, pg 11). U blijkt zich te baseren op informatie die u via Facebook en de media vernam over raketaanvallen en mensen die op de vlucht sloegen (CGVS2, pg 11). U verklaart dat veel mensen slachtoffer werden in Dangam, Sarkano, Marawara en Ghaziabad, allen andere districten van de provincie Kunar (CGVS, pg 11). U geeft echter geen enkel concreet en recent voorbeeld van plaatsen en/of personen in uw eigen district die getroffen werd door een raketaanval vanuit Pakistan behalve een raketaanval van 10 of 11 jaar geleden (CGVS2, pg 11), hoewel u daartoe talrijke kansen werden geboden. U houdt het vaag en stelt dat het altijd gebeurt zulke incidenten, maar dat u er niet bij was en vervolgens dat veel mensen klachten indienen en de overheid om hulp vragen en dat mensen van de andere kant van de rivier verhuisden naar de provinciale hoofdstad (CGVS2, pg 12).

Gezien het grote aantal dergelijke aanvallen met Pakistaans geschut in uw district zoals blijkt uit de beschikbare informatie, zou verwacht worden dat u meer specifieke informatie zou kunnen verstrekken.

Tevens geeft u incorrecte informatie over de aanwezigheid en terugtrekking van Amerikaanse troepen in uw provincie Kunar. U verklaart namelijk dat de Amerikanen gestationeerd waren in basissen in Narai (Nari), Asmar, Dangam en Ghaziabad op het moment dat u Afghanistan verliet (CGVS2, pg 13) en dat de

Amerikanen hun basis in Ghaziabad verlieten om naar de basis van Topchi (Camp Wright, Asadabad) te verhuizen ná uw beweerd vertrek in 1394 uit Afghanistan (CGVS2, pg 10). De beschikbare informatie wijst uit dat de Amerikaanse troepen zich aan het terugtrekken waren in de periode 2012-2013 en terugplooiden op enkele centrale basissen. Bijvoorbeeld de basis van Narai (Nari district) werd al in 2012 gesloten, dus meerdere jaren voor uw beweerd vertrek in 1394. De laatste Amerikaanse troepen verlieten Kunar in oktober 2014 toen ze de basis in Topchi overdroegen aan de Afghaanse autoriteiten. Opnieuw kan hier een teken worden gezien dat u reeds veel eerder dan beweerd Afghanistan verlaten heeft.

Uw kennis over prominente figuren aan overheidszijde kan ook al niet overtuigen. U blijkt enkel de naam van de gouverneur te kennen die aan de macht was op het moment van uw vertrek, namelijk Wahedullah Kalimzai (CGVS2, pg 14). U kunt de naam van zijn voorganger niet noemen (CGVS2, pg 14). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Kalimzai pas in mei 2015 werd aangesteld als gouverneur van Kunar, zodat u logischerwijs in de periode voorafgaand aan uw vertrek veeleer zijn voorganger, Shuja ul-Mulk Jalala zou moeten kennen. U wist bovendien niet dat Kalimzai kennelijk nog maar net werd aangesteld in 1394, het jaar van uw beweerd vertrek uit Afghanistan, want u had geen enkel idee hoelang hij reeds gouverneur was (CGVS, pg 14). Indien er net rond de periode van uw vertrek een nieuwe gouverneur aan de macht kwam in de provincie Kunar, zou verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Dat u dan wel weer hoorde dat Kalimzai werd opgevolgd door Mirza Kotwal na uw vertrek uit Afghanistan, kan enkel maar het ingestudeerde karakter van uw verklaringen illustreren. Nog in verband met Wahedullah Kalimzai poneert u foutief dat hij afkomstig is van Ghazni (hij komt uit Wardak) en dat hij gouverneur van Ghazni was en dat ze hem 'veranderden van daar' (CGVS2, pg 14), terwijl het net andersom is volgens objectieve landeninformatie (CGVS2, pg 14).

Ten slotte dient aangestipt te worden dat u quasi niets kan vertellen over de situatie in de provinciale hoofdstad Asadabad en dit ondanks de nabijheid van deze stad en het feit dat uw zus er woont en u er geregeld heen ging volgens uw verklaringen (CGVS1, pg 5 en pg 16). Uw bewering dat u geen informatie hebt over Asadabad omdat het vrij ver is van uw dorp kan gelet op deze elementen niet volstaan om uw totaal onvermogen om te vertellen over gebeurtenissen in Asadabad te verschonen (CGVS2, pg 16). U blijkt slechts 1 incident in de provinciale hoofdstad te kunnen noemen, namelijk een explosie in de bazaar waarbij een malek van een dorp van Dangam werd gedood (CGVS2, pg 16) en verder komt u niet. Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk verschillende veiligheidsincidenten plaatsvonden in Asadabad in de jaren voor uw beweerd vertrek uit Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij uw beweerde herkomst uit het district Shigal wa Shultan alsnog kunnen aantonen ondanks het geheel aan bovenstaande vaststellingen. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Bovendien moet opgemerkt worden dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten op zich al bijzonder gering is, gezien de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in land. Objectieve landeninformatie toont aan dat zowat alle Afghaanse documenten, ook taskera's, op eenvoudige wijze via fraude kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Het in bezit hebben van een taskera die opgesteld werd in een bepaalde regio biedt dan ook geen garantie aangaande de herkomst en de verblijfplaats(en) van de drager van het document.

Wat uw persoonlijke taskera betreft, moet daarenboven beklemtoond worden dat uw leeftijd volgens uw taskera en uw leeftijd volgens uw initiële verklaring bij de DVZ sterk uiteen lopen, wat uw algehele geloofwaardigheid alweer niet ten goede komt. Op basis van uw taskera zou u omgerekend naar de westerse kalender geboren zijn omstreeks 1993. Volgens het schoolattest dat u neerlegt zou u ook in 1993 geboren zijn. Ten overstaan van de DVZ bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming, beweerde u daarentegen dat u 23 jaar was zodat als geboortjaar 1996 werd genoteerd. U zou uw geboortjaar niet gekend hebben waardoor u een verkeerde leeftijd gaf bij de DVZ (CGVS1, pg 2). Uw taskera zou echter al uitgereikt zijn in 1388 (2009) zodat het toch uiterst merkwaardig is dat u dan bij uw inschrijving op de DVZ toch uw geboortjaar niet wist of toen kennelijk niet had opgemerkt dat u een drietal jaar ouder was volgens uw enige identiteitsdocument.

Dit geldt des te meer daar u pretendeert dat u in de periode voorafgaand aan uw vertrek was verwickeld in een sollicitatieproces om bij een veiligheidsdienst te werken waarbij u uw identiteit moest laten bevestigen (CGVS1, pg 15). U genoot voorts 12 jaar scholing, zodat het redelijk is van u te verwachten dat u de informatie op uw eigen taskera en op uw schoolattest kunt lezen en u geen verklaringen zou afleggen die manifest tegenstrijdig zijn met de gegevens op uw identiteitsdocument.

De overige documenten die uw persoon betreffen zijn kopieën van handgeschreven verklaringen in verband met uw sollicitatie die op eenvoudige wijze gefabriceerd kunnen worden en derhalve weinig bewijskrachtig zijn. Inhoudelijk werd reeds hierboven opgemerkt dat de datum op een van deze documenten klemt met bepaalde van uw verklaringen. De badge die u neerlegde ter staving van de tewerkstelling van uw vader voor de NGO Madera en een opleidingscertificaat van uw vader, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw vader zou overleden zijn sinds 1387 (2009) en zijn tewerkstelling voor of in 2009 kan dan ook uw eigen verblijf in de provincie Kunar tot 1394 (2015) niet aantonen.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit en steeds verbleven te hebben in het district Shigal wa Shultan in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst en verblijfplaatsen in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, **aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Shigal wa Shultan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.** Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS1, pg 2, CGVS2, pg 2). U werd op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS2, pg 17). Er werd herhaald dat het zeer belangrijk is om eerlijk te zijn over wanneer u uw land heeft verlaten en om duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaats(en). U werd nogmaals de kans geboden de volledige waarheid alsnog te vertellen (CGVS2, pg 18). U bleef echter bij uw verklaringen ook nadat u met heel wat specifieke hiaten in uw kennis werd geconfronteerd (CGVS2, pg 18).

In uw verzoekschrift voor de RvV van 22 juni 2021 uit u kritiek op bovenstaande argumentatie van het CGVS en haalt u aan dat de beoordeling te streng is. U tracht uw uiteenlopende verklaringen over de periode van uw vertrek te verantwoorden en u stelt dat u zich geen precieze datum meer kunt herinneren onder andere door toedoen van stress. U voert u aan dat mag worden aangenomen dat u wel in 1394 Afghanistan verliet. Zij opgemerkt hierbij dat van u geen exacte datum werd verwacht en dat het louter vasthouden aan één versie van de feiten de vastgestelde inconsistentie niet kan opheffen. Elke verzoeker krijgt in meer of mindere mate te maken met stress in het kader van een procedure internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud. Dit ontslaat u echter niet van uw verplichtingen en neemt niet weg dat van u eenduidige verklaringen mogen worden verwacht. Wat de beoordeling van de bewijswaarde van uw documenten betreft, betwist u de redenering van het CGVS en poneert u dat de asielinstanties verplicht zouden zijn de echtheid van de documenten te onderzoeken, wat echter geenszins een wettelijke verplichting vormt. Deze algemene opmerkingen doen geen afbreuk aan de hogervermelde concrete bevindingen en opmerkingen naar vorm en inhoud van de door u neergelegde documenten. Wat de argumentatie omtrent uw kennis van de veiligheidssituatie betreft, voert u aan dat het gaat om feiten van 5 jaar terug, dat u toen 20 jaar oud en dat de beoordeling onvoldoende rekening hield met deze factoren. Verder bent u van mening dat het onredelijk is te verwachten dat u van alles op de hoogte zou zijn gelet op het hoge aantal incidenten en stelt u dat de vraagstelling u niet in staat zou hebben gesteld om duidelijk te begrijpen dat u meer concrete details moest geven te meer veel vragen zeer breed waren. U geeft daarnaast aan dat er twee misverstanden zouden zijn geweest met de tolk, namelijk dat uw zus in Ghaziabad zou wonen en dat u alleen wilde zeggen dat Daesh al een tijdje in de regio was op het moment van het persoonlijk onderhoud. Daesh was ten tijde van uw verblijf bovendien nog maar sporadisch actief in de provincie en derhalve is het wel aannemelijk dat u niet veel incidenten kon noemen en dat u hun vlag niet had gezien. Nog haalt u aan dat bepaalde kennis van u redelijkerwijs niet kon worden verwacht omdat u geen echte belangstelling heeft voor politiek.

Zij hierbij opgemerkt dat van u niet verwacht werd dat u van elk incident op de hoogte zou zijn en u zich elk detail zou kunnen herinneren. De verschillende bevindingen moeten in hun geheel worden gelezen en betreffen een heel aantal punten waarvan u niet of amper op de hoogte was of waar u ronduit foutieve informatie over gaf. Het tijdsverloop en uw toenmalige leeftijd kunnen niet volstaan om op te wegen tegen alle hierboven vermelde vaststellingen. Wat de misverstanden met de tolk betreft waarvan u gewag maakt, moet opgemerkt worden dat u hebt verklaard dat u de tolk goed begreep (CGVS1, pg 2, CGVS2, pg 2), hebt u op geen enkel moment tijdens de persoonlijke onderhouds aangewezen dat er problemen waren

met de tolk en hebt u geen opmerkingen gegeven over de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat u zich nu beroept op problemen met de tolk is niet ernstig. Waar u zou bedoeld hebben dat uw zus in Ghaziabad woont, kan dit bovendien allerm minst blijken uit het persoonlijk onderhoud, daar de protection officer zelf vragen stelde over Asadabad (CGVS1, pg 5). Dat u geen belangstelling zou hebben voor politiek, kan bovenstaande bevindingen niet op concrete wijze ondergraven en bovendien lijkt dit niet te stroken met uw beweerde interesse voor een job bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Ongeacht uw werkelijke verblijfplaats(en) binnen of buiten Afghanistan, moet gelet op uw Afghaanse nationaliteit - dewelke op zich niet wordt betwist door het CGVS - het volgende opgemerkt worden met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over

het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een

terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalt louter op zeer algemene wijze aan in uw verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat u als persoon die terugkeert uit Europa na een mislukte asielprocedure door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden, maar u concretiseert dit verder op geen enkele wijze (zie verzoekschrift van 22 juni 2021, pg 15). Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud op 6 oktober 2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw

persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift een manifeste appreciatiefout en een schending aan van: “artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

“1. Internationale bescherming

1.1. ten aanzien van het vluchtelingenstatuut

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten omwille van problemen met de Taliban voor de machtsovername. Zij vader werd vermoord door de Taliban. Verzoeker stond tegen de Taliban in de zin dat hij vrijwillig voor de nationale veiligheidsdienst solliciteerde nadat hij zijn studies afrondde. Hij werd verzocht door de Taliban wie dachten van hen als een spion van de overheid. Ze wilden hem doden. Verzoeker verliet Afghanistan in 2015.

De bedreigingen hebben plaats gevonden in de voormalig context van langdurig gewapend conflict tussen de voormalig regering en zijn ondersteuners, en de verschillende antiregering strijdende groepen, waaronder de Taliban.

Nu zijn de Taliban aan de macht gekomen.

Bij terugkeer vreest hij gedood te worden door de Taliban omdat zij hem als spion van de overheid beschouwden, omdat hij stond tegen de Taliban en voor de voormalige regering, omdat hij het land verliet en in Europa bleef wonen.

In tussen tijd, zijn de Taliban aan de macht gekomen. Gezien het profiel van verzoeker – als “spion”- beschouwd door de Taliban – vreest hij te worden beschouwd als tegenstander van het huidig regime. Het risico bestaat dat verzoeker, als verwesterd “terugkeerder”, geïdentificeerd/geassimileerd als tegenstander van het Taliban regime zal worden.

Verzoeker verliet Afghanistan meer dan zeven jaar geleden. Hij was toen negentien jaar oud. Hij woont in België sinds oktober 2019 maar is op het Europese continent al sinds zeven jaar aangekomen. Hij heeft sinds zijn aankomst altijd op het Europese continent gewoond.

Hij heeft dus een grote deel van zijn volwassen leven in Europa gewoond. Gedurende die laatste jaren in Europa heeft verzoeker zich aangepast aan de westerse gewoonten en gebruiken. Hij woont in Vlaanderen waar hij Nederlandse taallessen volgde en waar hij werkt. Verzoeker werkt voor een carwash bedrijf al sinds een jaar. Hij is het Nederlands aan het leren en kan al een beetje zich uitspreken. Elke week organiseert hij een maaltijd met andere asielaanvragers. Hij vindt het leuk te koken voor iedereen. In zijn vrijetijd speelt hij graag cricket.

Verzoeker heeft zijn best gedaan om zich in België te integreren. Hij heeft een smartphone, doet de moeite om het taal te leren, heeft vrienden en hobby's, en werkt.

Verzoeker vreest te worden beschouwd als « verwesterd » in geval van terugkeer in Afghanistan. We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

« he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable (...) ».

Bovendien, zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar ook in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken: [...]

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen zij bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer zelf.

- Daden van vervolging

Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren.

- a. Vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's)

Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te zijn van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.).

Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is.

Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 48/3, §2, a) van de Vreemdelingenwet.).

Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als « verwesterd » als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Het EASO-rapport « Afghan nationals perceived as 'Westernised' » verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaanse experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat:

[...]

Verschiedende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

[...]

- b. Vervolging vanwege de gemeenschap

Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) van de Vreemdelingenwet.).

[...]

- Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 van de Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen (artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.).

- a. Toegeschreven politieke overtuiging en religie

De vervolgingsgronden omtrent de (toegeschreven) godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft.

Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.

Artikel 48/3, §4, e) van de Vreemdelingenwet omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt:

[...]

Volgens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet kunnen actoren van vervolging of ernstige schade zijn:

[...]

Bovendien dient de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging hebben, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet:

[...]

Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft de RvV in een arrest van 30.10.2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalde Uw Raad dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

[...]

Uw Raad besloot:

[...]

Daarnaast bepaalt de UNHCR guidelines (2004) dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van nietaanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof.

De UNHCR guidelines (2018) specificeren verder dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

[...]

b. Behoren tot een specifieke sociale groep

Ten tweede is de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.).

Volgens de definitie van de UNHCR guidelines omvat de definitie van 'sociale groep':

[...]

Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving (zie ook infra). Anderzijds internaliseren Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Asylus beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban. Het rapport van Asylus zegt hierover het volgende:

[...]

Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden.

Verzoeker – die in Europa leeft sinds drie jaar en duidelijk « verwesterd » is – het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, proregeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de meer dan zeven jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoeker verliet Afghanistan in 2015, dus meer dan zeven jaar geleden. Hij was toen 19 jaar oud. Hij woont in België 2019, dus meer dan drie jaar maar is in 2015 op het Europese continent (Turkije) aangekomen. Hij heeft sinds zijn aankomst altijd op het Europese continent gewoond.

Hij heeft een grote deel van zijn volwassen leven in Europa gewoond. Gedurende zijn laatste jaren in Europa heeft verzoeker zich aangepast aan de westerse gewoonten en gebruiken. Hij heeft niets anders gekend tijdens zijn volwassen leven. Deze laatste jaren waren cruciaal. Zij hadden een onmiskenbare invloed op zijn persoon en zijn visie.

Verzoeker heeft zijn best gedaan om zich in België te integreren. Hij woont in Vlaanderen, waar hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en waar hij werkt. Hij heeft in België vrienden en heeft een job gevonden. Verzoeker werkt in een carwash. Kort zou verzoeker graag zijn inburgeringstraject beginnen.

Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn onbetwistbaar « verwesterd » en verzoeker zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...). Verzoeker is niet eens met de visie van Islam van de Taliban. Er dient te worden benadrukt dat hij voor de nationale veiligheidsdiensten in Afghanistan voor de machtsverovering probeerde te werken. Zijn interpretatie van de Koran is totaal in tegenstelling met die van de Taliban. Hij wil hobby's hebben, naar muziek luisteren, de job van zijn keuze hebben. Verzoeker kan in België cricket spelen, voor zijn vrienden – ook als man – koken, afgestudeerd zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker in concreto aangetoond dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten,

regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Zou Uw Raad van mening zijn dat verzoeker niet in concreto vertoonde dat hij dermate verwesterd is, herinnert de verzoekende partij dat hij na de machtsovername niet werd gehoord door de verwerende partij. Gezien deze element is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing vernietig moet worden om zijn dossier terug naar de CGVS te sturen en zijn vrees omwille van dit verwestering grondig te onderzoeken.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd in Europa verbleef, wie over een heel sociaal netwerk in België beschikt, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,...) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c).

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

1.2. TEN AANZIEN VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt als volgt gelezen:

[...]

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 §1 van de Vreemdelingenwet.

Ook, is verzoeker afkomstig uit Sinzai, een dorp in het district Kunduz van de Afghaanse provincie Kunduz. Bovendien, behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980.

Om tot deze conclusie te komen hield het CGVS geen rekening van de persoonlijk omstandigheden waarop verzoeker zich kan roepen.

Verzoeker heeft een gruwel asielroute gehad en woont in een gemeenschappelijk opvangcentrum al sinds twee jaar in het wacht van een antwoord op zijn asielaanvraag.

Degene omstandigheden en gebeurtenissen hebben sowieso een grote negatieve indruk gehad op emotionele en psychologische vlak.

Bovendien, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal hij nooit in staat zijn om te voorzien in zijn essentiële behoeften in het bijzonder gezien de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan (zie infra). De vader van verzoeker is overleden. In Afghanistan is hij de hoofd van de familie als oudste zoon. Zijn zussen en zijn moeder zijn verboden te werken. Dat wil zeggen dat hij hen financiële moet ondersteunen. Verzoeker beschikt over geen financiële middelen. In geval van nood, zal verzoeker niet in staat zijn te vluchten.

Ten meer, heeft verzoeker nood aan medische zorgen. In België is een neusoperatie voor hem voorzien. In Afghanistan zal hij niet van de noodzakelijke zorgen kunnen genieten.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan verzoeker dus persoonlijke omstandigheden inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

1.2.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

De verwerende partij baseert zich op verschillende verslagen (EASO, "Country Guidance : Afghanistan" van november 2021; EASO, "Afghanistan: security situation", van juni 2021; EASO, "Afghanistan: security situation update", van september 2021; EASO, "Afghanistan : Country focus van januari 2022; COI Focus,

"Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022) om te concluderen dat de verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

In het arrest *Diakité* (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als:

[...]

Verzoeker vreest terug naar Afghanistan, zijn land van herkomst, te keren omwille van de veiligheidssituatie.

Sinds 15 augustus 2021, hebben Taliban de macht genomen in Afghanistan:

[...]

Ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de Taliban, zijn er nog veel geweldsincidenten vanwege andere gewapende groepen:

[...]

UNHCR riep, in een nota van augustus 2021, alle landen op om gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, gezien de veranderende en onzekere situatie. De UNHCR riep elk land onder meer op om de Afghaanse vluchtelingen toegang tot zijn grondgebied te verlenen en het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.

[...]

UNHCR heeft recent zijn positie over het toegang tot het grondgebied herbevestigd voor Afghanen:

[...]

UNHCR riep alle landen op tot opschorting van alle beslissingen op VIBs van Afghaanse asielzoekers gezien het gebrek aan informatie en de onzekerheid van de situatie:

[...]

In dit verband heeft uw Raad reeds geoordeeld dat door Afghanen ingediende asielaanvragen met bijzondere voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd:

[...]

Merk ook op dat het EASO-verslag van januari 2022 benadrukt dat:

[...]

Gezien op de hierboven ontwikkelingen, lijkt het voorbarig te denken dat het veiligheidssituatie zich is gestabiliseerd in Afghanistan. Het gebrek van actuele en objectieve informatie zou ons voorzichtig moeten maken.

Uw Raad heeft trouwens in een recent arrest benadrukt dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt te oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is:

[...]

Vandaar blijkt het dat de analyse van verwerende partij over de veiligheidssituatie in Afghanistan die volgens haar gestabiliseerd is, voorbarig en onnadenkende is in het licht van de informatie hierboven vermeld.

Op dit ogenblik beschikken wij niet over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is.

Daardoor, nodigen wij de verwerende partij uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een "Fact-Finding Mission" (hierna FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen.

Ter herinnering, heeft de European Country of Origin Sponsorship (hierna ECS) een verslag geschreven in november 2010 waarin de passende richtlijnen worden gegeven voor het uitvoeren van een FFM:

[...]

In het licht van de hierboven ontwikkelingen, blijkt het duidelijk volgens ons dat de door verwerende partij verzamelde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan stabiel en veilig is.

Nansen kwam tot dezelfde conclusie. In de Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers" van 23 juni 2022, schrijft Nansen:

[...]

Uit de analyse van Nansen, is het te lezen:

[...]

1.2.2. Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietig. Veel mensen ontheemd zijn. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekend economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precarie economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden. De krant "La Libre" vat de situatie samen als volgt:

[...]

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolgd de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier.

Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat:

[...]

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier. Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

1.3. GELOOFWAARDIGHEID VAN HET RELAAS

De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker omdat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn laatste verblijf.

Verzoeker verwijst op dit onderwerp naar punt A van het huidige verzoekschrift (infra), en is van mening dat de grieven van het CGVS aangaande zijn herkomst moeten verworpen.

Voorts is verzoeker van mening dat de door het CGVS gevolgde cascade-redenering het onmogelijk maakt deze problemen met de Taliban aan te tonen, ook al zijn deze verklaringen in wezen consistent en zonder tegenstrijdigheden.

Hij is van mening dat, ook al bestaat er nog enige twijfel over de oorsprong van verzoeker, de geloofwaardigheid van zijn problemen met de Taliban toch moet worden geanalyseerd.

Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas:

[...]

Volgens vaste rechtspraak:

[...]

De bestreden beslissing bevat echter geen ander argument om het relaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

Rekening houdend met zijn verklaringen en de afwezigheid van enige andere gegrond argument van de verwerende partij, is verzoeker van mening dat zijn relaas als geloofwaardig en vastgesteld moet worden beschouwd.

De bestreden beslissing moet ten minste als gevolg worden vernietigd.

Verzoeker heeft zijn land van herkomst verlaten omwille van problemen met Daesh en met de Taliban. Verzoeker werd beschouwd als spion van de overheid omdat hij voor de nationale veiligheidsdienst (NDS) solliciteerde.

In tussen tijd, zijn de taliban aan de macht gekomen.

Omdat zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond voor de machtsovername van de Taliban, heeft verzoeker niet de kans gekregen om te kunnen uitleggen waarom hij nu bijzonder in gevaar is nu dat de Taliban aan de macht zijn.

Bij terugkeer vreest verzoeker geïdentificeerd te worden als een tegenstander van het nieuwe regime, speciaal gezien nu dat hij zeven jaar in het buitenland heeft gewoond. Het risico is volgens ons nog groter aangezien het specifieke profiel van verzoeker als iemand wie voor de NDS vrijwillig wilde werken, wie afgestudeerd is, en wie in het west voor zeven jaar is gebleven waar hij voor Europeanen werkte en nog studeerde. Buiten twijfel draagt verzoeker een "verwesterd" profiel. Hij vreest vermoord te worden omwille van zijn verwesterd profiel.

Omdat de verwerende partij geen nieuw persoonlijk onderhoud hield, werd dit punt niet onderzocht door het CGVS. De bestreden beslissing moet ten minsten vernietigd worden zodat een nieuw onderzoek van degene feiten kan plaatsvinden.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij vreest, als tegenstander van het regime, gestenigd of vermoord te worden nu de taliban aan de macht zijn.

A. VERBLIJF VAN VERZOEKER VOOR ZIJN AANKOMST IN BELGIE

In haar beslissing trekt de verwerende partij de plaatsen van eerder verblijf van verzoeker voor zijn aankomst in België in twijfel om zijn relaas als ongeloofwaardig te beschouwen en hem de vluchtelingstatus of subsidiaire bescherming niet toe te kennen.

Volgens de verwerende partij kan er geen geloof gehecht worden aan de (laatste) verblijfplaatsen van verzoeker wegens incoherent verklaringen over de periode van zijn vertrek uit Afghanistan (1) en lacunaire of verkeerde verklaringen aangaande de veiligheidssituatie in de Kunar provincie tijdens de laatste jaren van zijn verblijf (2).

Verzoekende partij is van mening, op basis van de onderstaande uitleggingen, dat de grieven van het CGVS te strike zijn, en als gevolg moeten worden verworpen.

1. Aangaande zijn verklaringen over de periode van zijn vertrek uit Afghanistan

Verzoeker bevestigt dat hij uit Afghanistan is vertrokken nadat hij de brief van het parlementaire kantoor voor nationale veiligheid had gekregen en na de inval van de taliban bij zijn thuis, dus in november 2015. Verzoeker herinnert zich de precieze datum niet meer wanneer hij uit Afghanistan is vertrokken omdat hij ongeveer 4 jaren voor zijn onderhoud Afghanistan heeft verlaten in stressvolle omstandigheden en dat de weg naar België zenuwslopend was. Bovendien was hij op die periode onder shock en stress wegens het risico van een nieuwe aanval door de Taliban. De omstandigheden zijn verschillende dan de omstandigheden rond de dood van zijn vader.

Verzoeker heeft echter een document neergelegd die zijn verklaringen bevestigen.

We menen dat zijn onduidelijke verklaringen zijn niet genoeg om dit document aan de kant te schuiven, des te meer gezien de bovenstaande opmerkingen aangaande de omstandigheden rond zijn vertrek en het tijdsverloop.

Het is immers vastgesteld in het artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/Eu Van Het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat:

[...]

Het is dus duidelijke dat de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker moet daarom ook worden beoordeeld door de ingediende documenten en niet zoals de CGVS kant lijkt af te leiden, na de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal.

Dit wordt ondersteunt door de jurisprudentie van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In het arrest M.A. c. Suisse heeft het beoordeeld dat:

[...]

Als gevolg vormen de neergelegde documenten ook een bewijs van het relaas van verzoeker.

Niet alleen schuift het CGVS de neergelegde brief aan de kant op basis van de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker, maar ook op basis van de mogelijke falsificatie van die document.

Echter, aangaande de authenticiteit van Afgaanse documenten, heeft Uw Raad al beoordeeld dat de corruptie en het feit dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig werden geacht, ontslaat de asiel instanties dan ook niet van de verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken.

Volgens Uw Raad:

[...]

Het neergelegde document vormt een begin van bewijs van het relaas van verzoeker en als gevolg moet worden onderzocht door de asiel instanties.

In de zelfde zin[...]

Als gevolg van de bovenstaande, zijn we van mening, dat ondanks de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker aangaande de precieze periode van zijn vertrek uit Afghanistan, kan er ten minsten worden beoordeeld dat verzoeker well in 1394 is vertrokken. Hij heeft immers een document neergelegd die zijn verklaringen aangaande zijn vertrek in 1394 bevestigt, en die ook een belangrijk begin van bewijs vormt, naast zijn verklaringen.

2. Aangaande zijn kennis van de veiligheidssituatie in Kunar provincie

Allereerst willen wij de aandacht van Uw Raad vestigen op de datum waarop verzoeker Afghanistan heeft verlaten: 1394, dus in 2015.

Enerzijds moeten we vaststellen dat de feiten dus oud zijn en vijf jaar teruggaan op het moment van zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS.

Anderzijds moet erop gewezen dat verzoeker dus 19 jaar oud was op het moment van zijn vertrek.

Het lijkt duidelijk dat het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verblijfplaats niet voldoende rekening heeft gehouden met deze elementen.

Gelet op het tijdsverloop had de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker minder zwaar moeten worden aangerekend, hetgeen in casu niet het geval lijkt te zijn. Aldus is de beoordeling van de verwerende partij veel te streng en bovendien getekend door subjectiviteit.

In dit verband zij eraan herinnerd dat in het handvest van het CGVS het volgende wordt aanbevolen:

[...]

De verzoekende partij wil ook erop wijzen dat het aantal van incidenten zeer hoog is in Afghanistan. Afgaans leven altijd in de vrees van een aanslag of nieuwe gevechten. Zoals het in het report over de jaar 2019 van Pajhwok aangetoond is, zijn er in Afghanistan bijna tweeduizend aanvallen uitgevoerd, waarbij 22.300 mensen omkwamen. Uit het verslag blijkt er verder dat:

[...]

In deze context is het niet te verwachten van iemand alles te kennen over wat gebeurde in de regio, alsook alles te herinneren.

Rekening houdend met de bovenstaande elementen, wenst de verzoekende partij de specifieke volgende opmerkingen maken:

Wat betreft veiligheidsincidenten voor het vertrek van verzoeker, moet er hier worden opgemerkt dat de gebeurtenissen die door verzoeker werden verteld, gebeurden niet 4-6 jaren voor zijn vertrek, maar 4-6 jaren voor het onderhoud (volgens de vertaling), dus net voor zijn vertrek.

Bovendien, dat verzoeker niet over andere specifieke incidenten heeft gesproken is ook uiteindelijk het resultaat van het verloop van het onderhoud:

[...]

(CGVS II, p.3)

[...]

(CGVS II, p.4)

Geen opmerking werd gemaakt waardoor verzoeker duidelijk zou hebben kunnen begrijpen dat de beschermingsambtenaar op meer concrete details wachtte van andere gebeurtenissen.

Integendeel heeft verzoeker veel details gegeven op die twee gebeurtenissen dat hij heeft vermeld.

Wat betreft de aanvallen door Pakistan op de provincie Kunar, gezien het tijdsverloop en het hoge aantal van aanvallen, vond verzoeker moeilijk spontaan specifiek te zijn. In dit verband moet er worden opgemerkt dat het criterium van de spontaniteit slechts één van de indicatoren is om de geloofwaardigheid van de verklaringen van een asielzoeker te beoordelen.

Het loutere feit dat een verzoeker in zijn verklaringen geen spontaniteit aantoont, laat het CGVS niet toe de aangevoerde feiten niet als vaststaand te beschouwen zonder met andere middelen (specifieke vragen) te hebben getracht de informatie te verkrijgen die nodig is om zich een oordeel te vormen over de realiteit van zijn of haar verklaringen.

In dit verband moet er worden opgemerkt dat de vragen van de PO vaak zeer breed waren, en als gevolg, heeft verzoeker ook breed antwoorden gegeven. Het kan dus niet worden verweten dat verzoeker brede verklaringen heeft afgelegd.

Wat betreft Asabad, betreurt verzoeker een misverstand met de tolk. Zijn zus woont in Ghaziabad, en hij ging daar vaak om haar te zien.

Wat betreft Daech, weet verzoeker niet sinds wanneer Daech in Kunar aanwezig is. Hij betreurt hier een misverstand met de tolk. Hij wilde alleen zeggen dat ze al daar voor een tijdje waren op het moment van het persoonlijke onderhoud.

Dat verzoeker niet over andere specifieke incidenten heeft gesproken is ook uiteindelijk het resultaat van het verloop van het onderhoud.

[...]

(CGVS II, p.8)

Geen opmerking werd gemaakt waardoor verzoeker duidelijk zou hebben kunnen begrijpen dat de beschermingsambtenaar op meer concrete details wachtte van andere gebeurtenissen.

Bovendien, zoals opgemerkt door de verwerende partij, kwam Daech in de provincie Kunar alleen in 2014 aan en was in het begin slechts sporadisch actief in de provincie. Rekening houdend met het vertrek van verzoeker in 2015, is het dus well aannemelijk dat hij niet veel incidenten kan noemen en dat hij hun vlag niet had gezien voor zijn vertrek.

Wat betreft de andere lacunes is verzoeker van mening dat zijn tekortkomingen moeten worden afgewogen tegen zijn kennis. Het kan niet worden verwacht van iemand dat hij alles kent of spontaan zich herinnert, zoals de namen van de leiders van de verschillende groeperingen, de incidenten met burgerslachtoffers of de terugtrekking van de Amerikaanse troepen, rekening houdend in casu met het feit dat verzoeker geen echt belangstelling heeft voor de politiek, dat hij 19 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, en het tijdsverloop.

In het onderhavige geval is dus verzoeker van mening dat het CGVS te veeleisend is.

B. TOEPASSING VAN ARTIKEL 48/7 VAN DE VREEMDELINGENWET

Zou Uw Raad van mening zijn dat de vervolgingen ten aanzien van verzoeker dus geloofwaardig en genoeg vastgesteld zijn, moet dan Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden toegepast. [...]”.

2.2. Bij aanvullende nota van 21 december 2022 voegt verweerder:

“- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [URL]

- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op [URL]”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoeker stelt dat indien hij zou zijn gehoord in een persoonlijk onderhoud met betrekking tot de machtsovername door de taliban, hij wel degelijk nieuwe elementen had kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. Vervolgens volhardt hij in zijn verklaringen dat hij wel degelijk problemen heeft gekend en zal hebben met de taliban bij terugkeer.

De Raad is bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de commissaris-generaal.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 5 augustus 2020 en 6 oktober 2020 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het CGVS, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan.

Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

Ondanks zijn bewering dat hij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij

aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Nu verzoeker niet concreet uiteenzet welke elementen hij had willen aanvoeren, maakt hij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 e.v.).

5. Verzoeker voert aan Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van zijn sollicitatieprocedure voor het National Directorate of Security (hierna: NDS). Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij tot aan zijn vertrek naar België in 2015 heeft verbleven in het district Shigal wa Shultan van de Afghaanse provincie Kunar.

De Raad verwijst vooreerst naar wat hoger werd uiteengezet in verband met de samenwerkingsplicht. De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde Richtlijn 2013/32/EU "*verplichtingen van verzoeker*", houdt in dat hij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de Richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

Het komt verzoeker *in casu* dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. In dit kader merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op grond van artikel 4.2 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. Van verzoeker kan aldus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze regio de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert.

Gelet op het feit dat de verzoeker zijn problemen specifiek situeert in zijn regio van herkomst, moet bijgevolg aannemelijk gemaakt worden dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in het district Shigal wa Shultan van de provincie Kunar. De Raad beklemtoont dat het bepalen van de oorspronkelijke streek van herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de oorspronkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht. Het hebben van de Afghaanse nationaliteit en ooit in Afghanistan verbleven te hebben is geenszins voldoende.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal verzoeker, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke regio van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke regio van herkomst voldoende aantoont.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een

onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met de taliban omwille van zijn sollicitatie bij het NDS aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers (recente) verblijfplaats(en) in Afghanistan voorafgaand aan zijn vertrek naar België.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, zodat het niet duidelijk is tot wanneer hij in het district Shigal wa Shultan zou hebben verbleven.

(ii) verzoekers kennis over de algemene situatie in het district Shigal wa Shultan in de jaren voor zijn vertrek gebrekkig is. Zo haalt hij zelf incidenten aan van vier à zes jaar voor zijn vertrek. Ook is zijn kennis over de in het district aanwezige gewapende groeperingen, de plaatselijke leiders en de machtsverhoudingen gebrekkig en op sommige vlakken zelfs in tegenspraak met de beschikbare landeninformatie. Zijn kennis over droneaanvallen, luchtaanvallen en raketaanvallen vanuit Pakistan laat eveneens te wensen over. Zijn verklaringen over de Amerikaanse troepen zijn niet correct en hij kan zo goed als niets zeggen over de situatie in de provinciale hoofdstad Asadabad, hoewel deze stad nabij het district Shigal wa Shultan is gelegen, zijn zus er zou wonen en hij er regelmatig naartoe zou zijn gegaan.

(iii) de door verzoeker voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dat verzoeker een taskara voorlegt afgeleverd in de provincie Kunar, volstaat op zich dan ook niet om zijn verblijf aldaar voorafgaand aan zijn vertrek naar België aan te tonen. Dit klemmt des te meer daar de erop vermelde geboortedatum niet overeenstemt met zijn verklaringen. De kopieën van documenten inzake zijn sollicitatieprocedure bij het NDS zijn handgeschreven verklaringen die door gelijk wie kunnen worden opgemaakt. De documenten inzake het overlijden en de tewerkstelling van zijn vader hebben geen betrekking op verzoekers (recente) verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn vertrek naar België.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering tot aan zijn vertrek naar België in het district Shigal wa Shultan te hebben verbleven, evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er zich in die periode zouden hebben voorgedaan. Verder motiveert de commissaris-generaal nog als volgt:

“In uw verzoekschrift voor de RvV van 22 juni 2021 uit u kritiek op bovenstaande argumentatie van het CGVS en haalt u aan dat de beoordeling te streng is. U tracht uw uiteenlopende verklaringen over de periode van uw vertrek te verantwoorden en u stelt dat u zich geen precieze datum meer kunt herinneren onder andere door toedoen van stress. U voert u aan dat mag worden aangenomen dat u wel in 1394

Afghanistan verliet. Zij opgemerkt hierbij dat van u geen exacte datum werd verwacht en dat het louter vasthouden aan één versie van de feiten de vastgestelde inconsistentie niet kan opheffen. Elke verzoeker krijgt in meer of mindere mate te maken met stress in het kader van een procedure internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud. Dit ontslaat u echter niet van uw verplichtingen en neemt niet weg dat van u eenduidige verklaringen mogen worden verwacht. Wat de beoordeling van de bewijswaarde van uw documenten betreft, betwist u de redenering van het CGVS en poneert u dat de asielinstanties verplicht zouden zijn de echtheid van de documenten te onderzoeken, wat echter geenszins een wettelijke verplichting vormt. Deze algemene opmerkingen doen geen afbreuk aan de hogervermelde concrete bevindingen en opmerkingen naar vorm en inhoud van de door u neergelegde documenten. Wat de argumentatie omtrent uw kennis van de veiligheidssituatie betreft, voert u aan dat het gaat om feiten van 5 jaar terug, dat u toen 20 jaar oud en dat de beoordeling onvoldoende rekening hield met deze factoren. Verder bent u van mening dat het onredelijk is te verwachten dat u van alles op de hoogte zou zijn gelet op het hoge aantal incidenten en stelt u dat de vraagstelling u niet in staat zou hebben gesteld om duidelijk te begrijpen dat u meer concrete details moest geven te meer veel vragen zeer breed waren. U geeft daarnaast aan dat er twee misverstanden zouden zijn geweest met de tolk, namelijk dat uw zus in Ghaziabad zou wonen en dat u alleen wilde zeggen dat Daesh al een tijdje in de regio was op het moment van het persoonlijk onderhoud. Daesh was ten tijde van uw verblijf bovendien nog maar sporadisch actief in de provincie en derhalve is het wel aannemelijk dat u niet veel incidenten kon noemen en dat u hun vlag niet had gezien. Nog haalt u aan dat bepaalde kennis van u redelijkerwijs niet kon worden verwacht omdat u geen echte belangstelling heeft voor politiek. Zij hierbij opgemerkt dat van u niet verwacht werd dat u van elk incident op de hoogte zou zijn en u zich elk detail zou kunnen herinneren. De verschillende bevindingen moeten in hun geheel worden gelezen en betreffen een heel aantal punten waarvan u niet of amper op de hoogte was of waar u ronduit foutieve informatie over gaf. Het tijdsverloop en uw toenmalige leeftijd kunnen niet volstaan om op te wegen tegen alle hierboven vermelde vaststellingen. Wat de misverstanden met de tolk betreft waarvan u gewag maakt, moet opgemerkt worden dat u hebt verklaard dat u de tolk goed begreep (CGVS1, pg 2, CGVS2, pg 2), hebt u op geen enkel moment tijdens de persoonlijke onderhouds aangegeven dat er problemen waren met de tolk en hebt u geen opmerkingen gegeven over de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat u zich nu beroept op problemen met de tolk is niet ernstig. Waar u zou bedoeld hebben dat uw zus in Ghaziabad woont, kan dit bovendien allerm minst blijken uit het persoonlijk onderhoud, daar de protection officer zelf vragen stelde over Asadabad (CGVS1, pg 5). Dat u geen belangstelling zou hebben voor politiek, kan bovenstaande bevindingen niet op concrete wijze ondergraven en bovendien lijkt dit niet te stroken met uw beweerde interesse voor een job bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten.”

Verzoeker betoogt dat hij in november 2015 uit Afghanistan vertrok, nadat hij de brief van het parlementair kantoor voor nationale veiligheid had ontvangen. Hij wijst erop dat hij ongeveer vier jaar voor het persoonlijk onderhoud was betrokken in stressvolle omstandigheden en dat ook zijn reis naar België zenuwslopend was, alsook dat hij “*onder shock en stress [was] wegens het risico van een nieuwe aanval door de Taliban*”.

Er dient op gewezen dat verzoeker verklaarde 12 jaar naar school te zijn gegaan, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij een dermate ingrijpende gebeurtenis als het vertrek uit zijn land van herkomst op een precieze en coherente wijze in de tijd kan situeren, onder meer gelet op de verregaande impact ervan op zijn verdere leven. Het tijdsverloop en de stresserende omstandigheden sedert zijn vertrek vormen dan ook geen afdoende verschooning voor zijn vage en uiteenlopende verklaringen met betrekking tot het moment van zijn vertrek uit Afghanistan. Het *post factum* in zijn verzoekschrift bevestigen dat hij in november 2015 uit Afghanistan vertrok, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij dit vertrek tijdens zijn persoonlijke onderhouds niet op precieze en coherente wijze in de tijd wist te situeren.

Waar verzoeker stelt: “*Verzoeker heeft echter een document neergelegd die zijn verklaringen bevestigen*”, laat hij na te duiden over welk document hij het heeft. Hoe dan ook dient vastgesteld dat de voorgelegde brief van het parlementair kantoor voor nationale veiligheid dateert van nadat hij volgens zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijke onderhouds reeds uit Afghanistan was vertrokken. Het document waarin de problemen van zijn vader worden bevestigd, heeft geen betrekking op verzoeker en is bovendien niet gedateerd.

Inzake zijn taskara dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie slechts relatief is. Bovendien werd deze taskara afgeleverd op 12 november 2009 en kan deze dan ook niet alsnog de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijf in het district Shigal wa Shultan tot aan zijn vertrek naar

België bevestigen. Dit klemmt des te meer gelet op de terecht in de bestreden beslissing aangehaalde discrepantie tussen de geboortedatum vermeld op de taskara en degene door verzoeker vermeld tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken: *“Wat uw persoonlijke taskara betreft, moet daarenboven beklemtoond worden dat uw leeftijd volgens uw taskara en uw leeftijd volgens uw initiële verklaring bij de DVZ sterk uiteen lopen, wat uw algehele geloofwaardigheid alweer niet ten goede komt. Op basis van uw taskara zou u omgerekend naar de westerse kalender geboren zijn omstreeks 1993. Volgens het schoolattest dat u neerlegt zou u ook in 1993 geboren zijn. Ten overstaan van de DVZ bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming, beweerde u daarentegen dat u 23 jaar was zodat als geboortjaar 1996 werd genoteerd. U zou uw geboortjaar niet gekend hebben waardoor u een verkeerde leeftijd gaf bij de DVZ (CGVS1, pg 2). Uw taskara zou echter al uitgereikt zijn in 1388 (2009) zodat het toch uiterst merkwaardig is dat u dan bij uw inschrijving op de DVZ toch uw geboortjaar niet wist of toen kennelijk niet had opgemerkt dat u een drietal jaar ouder was volgens uw enige identiteitsdocument. Dit geldt des te meer daar u pretendeert dat u in de periode voorafgaand aan uw vertrek was verwickeld in een sollicitatieproces om bij een veiligheidsdienst te werken waarbij u uw identiteit moest laten bevestigen (CGVS1, pg 15). U genoot voorts 12 jaar scholing, zodat het redelijk is van u te verwachten dat u de informatie op uw eigen taskara en op uw schoolattest kunt lezen en u geen verklaringen zou afleggen die manifest tegenstrijdig zijn met de gegevens op uw identiteitsdocument.”* Op zich staat de voorgelegde taskara hoe dan ook niet dat verzoeker daadwerkelijk in het district Shigal wa Shultan heeft verbleven tot aan zijn vertrek naar België.

De documenten in verband met verzoekers sollicitatieprocedure zijn handgeschreven documenten die door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kunnen worden opgemaakt en bijgevolg bewijswaarde ontberen.

De documenten over het overlijden en de tewerkstelling van verzoekers vader hebben geen betrekking op de (recente) verblijfplaats(en) van verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek naar België. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker er in zijn verzoekschrift verkeerdelijk van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten.

7. Wat betreft de elementen in de bestreden beslissing inzake zijn kennis over de recente algemene en veiligheidssituatie in het district Shigal wa Shultan voert verzoeker een aantal zaken aan die echter geen van alle een ander licht werpen op de voormelde motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

Zo wijst verzoeker op het tijdsverloop sedert zijn vertrek en zijn toenmalige leeftijd. Verzoeker stelt evenwel dat hij toen 19 jaar oud was, zodat hij alleszins niet als dermate jong kan worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om op een aantal kennisvragen inzake de recente algemene en veiligheidssituatie in het district Shigal wa Shultan te kunnen antwoorden. Gelet op de verregaande impact ervan op het dagelijks leven van de plaatselijke bevolking, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker een doorleefde, gedegen en gedetailleerde kennis heeft van deze algemene en veiligheidssituatie, zoals onder meer wat betreft veiligheidsincidenten, de aanwezige gewapende groeperingen en hun onderlinge verhoudingen, en de prominenten.

Verzoekers verwijzing naar een rapport van Pahjwork over het jaar 2019 is *in casu* niet relevant gezien verzoekers beweerde vertrek uit Shigal wa Shultan in 2015. Er wordt van verzoeker overigens geen gedetailleerde kennis verwacht van ieder incident dat zich in het district Shigal wa Shultan heeft voorgedaan in de periode voorafgaand aan zijn beweerde vertrek naar België, doch de commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing terecht *“dat van u niet verwacht werd dat u van elk incident op de hoogte zou zijn en u zich elk detail zou kunnen herinneren. De verschillende bevindingen moeten in hun geheel worden gelezen en betreffen een heel aantal punten waarvan u niet of amper op de hoogte was of waar u ronduit foutieve informatie over gaf.”*

Verzoeker betoogt dat hij de door hem aangehaalde gebeurtenissen situeerde vier à zes jaar voor het persoonlijk onderhoud en dus vlak voor zijn vertrek, maar te dezen dient vastgesteld dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk sprak over vier à zes jaar voorafgaand aan zijn vertrek (notities van het persoonlijk onderhoud 6 oktober 2020, p. 3).

Waar hij vervolgens betoogt dat hij niet wist dat een meer gedetailleerde kennis van hem werd verwacht en dat hij nog andere incidenten diende aan te halen, aangezien dit niet/onvoldoende door de protection officer werd verduidelijkt, kan hij geenszins worden bijgetreden. Verzoeker werd er tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk op gewezen dat geen geloof werd gehecht aan zijn voorgehouden recente herkomst uit het district Shigal wa Shultan voorafgaand aan zijn vertrek naar België en hij kreeg de kans om hieromtrent toelichting en/of bijkomende informatie te verschaffen, hetgeen hij evenwel naliët (notities van het persoonlijk onderhoud 6 oktober 2020, p. 17-19).

Inzake de opmerking dat er een vertaalfout was tijdens zijn persoonlijke onderhoud waar hij bedoelde te verklaren dat zijn zus in Ghaziabad en niet in Asadabad woont, dient vastgesteld dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS tweemaal zelf verklaarde dat zijn zus in Asadabad woonde (notities van het persoonlijk onderhoud 5 augustus 2020, p. 5 en 16) en dat hij bij de opmerking van de protection officer dat zijn zus in Asadabad woont geen verbetering aanbracht (notities van het persoonlijk onderhoud 6 oktober 2020, p. 16). Verzoeker maakte nooit eerder melding van vertaalproblemen, noch op het einde van zijn persoonlijke onderhoud waar hij verklaarde dat hij de tolk goed had begrepen, noch als opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Hetzelfde geldt voor zijn opmerking dat hij niet weet sinds wanneer Daesh in de provincie Kunar aanwezig is en dat hieromtrent sprake was van een misverstand met de tolk. Verzoekers bewering tijdens zijn persoonlijke onderhoud dat Daesh/IS reeds lang actief was in de provincie Kunar wordt evenwel tegengesproken door de landeninformatie daaromtrent in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie').

De Raad merkt verder op dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt: *“Ook, is verzoeker afkomstig uit Sinzai, een dorp in het district Kunduz van de Afghaanse provincie Kunduz.”*, alsook: *“Verzoeker heeft zijn land van herkomst verlaten omwille van problemen met Daesh en met de Taliban.”*, terwijl hij eerder enkel melding maakte van problemen met de Taliban en uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn kennis over de aanwezigheid van Daesh in de provincie Kunar gebrekkig en onjuist is. In zoverre dit een materiële vergissing betreft, doen dergelijke slordigheden met betrekking tot de aanduiding van verzoekers regio van herkomst en van zijn belagers in een zaak waarin deze regio van herkomst een kernelement betreft in de bestreden weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden recente herkomst uit het district Shigwal wa Shultan van de provincie Kunar, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn eigenlijke vluchtrelaas. Waar verzoeker wijst op de tijdsduur van zijn verblijf in een opvangcentrum en het wachten op de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming en betoogt dat dit *“een grote negatieve indruk [heeft] gehad op emotionele en psychologische vlak”*, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij te kampen heeft met mentale gezondheidsproblemen, laat staan dat hij duidt op welke wijze dergelijke emotionele en psychologische problemen een ander licht zouden (kunnen) werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat de vaststellingen van de commissaris-generaal over de verklaringen van verzoeker inzake zijn recente herkomst uit het district Shigal wa Shultan van de Afghaanse provincie Kunar steun vinden in het administratief dossier alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid over deze vaststellingen gemotiveerd. Het geheel van de motieven, blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal – het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen – geen geloof hechten aan de beweerde recente herkomst uit het district Shigal wa Shultan van de Afghaanse provincie Kunar. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde recente herkomst uit Afghanistan, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk zijn verbonden met zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan.

8. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit

van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het louter feit te behoren tot een sociale groep volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: “*Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.*” De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet algemeen worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd. De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de Richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij

in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

9. *In casu* betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker verliet Afghanistan meer dan zeven jaar geleden. Hij was toen negentien jaar oud. Hij woont in België sinds oktober 2019 maar is op het Europese continent al sinds zeven jaar aangekomen. Hij heeft sinds zijn aankomst altijd op het Europese continent gewoond.

Hij heeft dus een grote deel van zijn volwassen leven in Europa gewoond. Gedurende die laatste jaren in Europa heeft verzoeker zich aangepast aan de westerse gewoonten en gebruiken. Hij woont in Vlaanderen waar hij Nederlandse taallessen volgde en waar hij werkt. Verzoeker werkt voor een carwash bedrijf al sinds een jaar. Hij is het Nederlands aan het leren en kan al een beetje zich uitspreken. Elke week organiseert hij een maaltijd met andere asielaanvragers. Hij vindt het leuk te koken voor iedereen. In zijn vrijetijd speelt hij graag cricket.

Verzoeker heeft zijn best gedaan om zich in België te integreren. Hij heeft een smartphone, doet de moeite om het taal te leren, heeft vrienden en hobby's, en werkt.

[...]

Verzoeker – die in Europa leeft sinds drie jaar en duidelijk « verwesterd » is – het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, proregeringsgezinnd of als spion gezien zou kunnen worden.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de meer dan zeven jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoeker verliet Afghanistan in 2015, dus meer dan zeven jaar geleden. Hij was toen 19 jaar oud. Hij woont in België 2019, dus meer dan drie jaar maar is in 2015 op het Europese continent (Turkije) aangekomen. Hij heeft sinds zijn aankomst altijd op het Europese continent gewoond. Hij heeft een grote deel van zijn volwassen leven in Europa gewoond. Gedurende zijn laatste jaren in Europa heeft verzoeker zich aangepast aan de westerse gewoonten en gebruiken. Hij heeft niets anders gekend tijdens zijn volwassen leven. Deze laatste jaren waren cruciaal. Zij hadden een onmiskenbare invloed op zijn persoon en zijn visie.

Verzoeker heeft zijn best gedaan om zich in België te integreren. Hij woont in Vlaanderen, waar hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en waar hij werkt. Hij heeft in België vrienden en heeft een job gevonden. Verzoeker werkt in een carwash. Kort zou verzoeker graag zijn inburgeringstraject beginnen. Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn onbetwistbaar « verwesterd » en verzoeker zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...). Verzoeker is niet eens met de visie van Islam van de Taliban. Er dient te worden benadrukt dat hij voor de nationale veiligheidsdiensten in Afghanistan voor de machtsverovering probeerde te werken. Zijn interpretatie van de Koran is totaal in tegenstelling met die van de Taliban. Hij wil hobby's hebben, naar muziek luisteren, de job van zijn keuze hebben. Verzoeker kan in België cricket spelen, voor zijn vrienden – ook als man – koken, afgestudeerd zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker in concreto aangetoond dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die omstreeks het jaar 1996 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2015. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds minstens 19 jaar oud. Hij heeft aldus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Hij beperkt zich er immers toe te stellen dat hij een andere kledingstijl heeft, dat hij geen lange baard heeft, dat hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en met hobby's wil bezig zijn, dat hij graag kookt voor vrienden en dat hij Nederlands leert, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze zijn kleding en/of zijn gedrag zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dat hij zich tracht te integreren, in België bepaalde kleding draagt of naar muziek luistert en dat hij in een carwash werkt, kan op zich bezwaarlijk van dergelijke kenmerken of gedragingen getuigen. Hij brengt geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig daar de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het HvJ: “*In artikel 6 van Richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die Richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens Richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, blijkt dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Ingevolge de analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de Richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en

(internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

13. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

14. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS